

Nemes Z. Márió

Higiénia nélküli teremtés

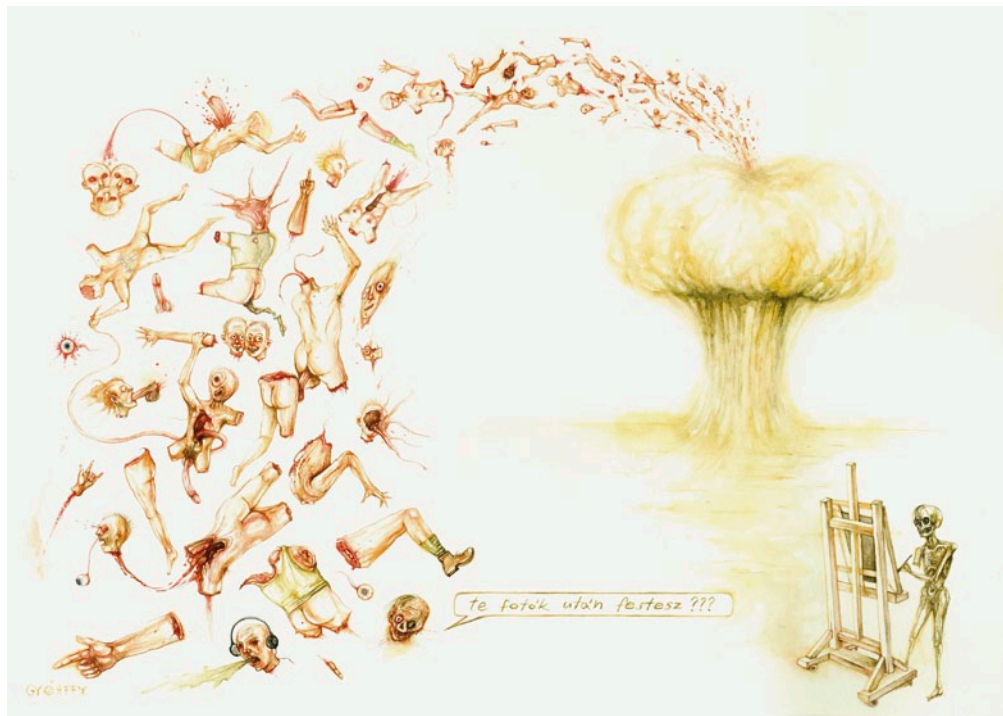
Győrffy László: *Nem érzek hálát, amiért részt vehetek a teremtésben*

● Stúdió Galéria, Budapest
● 2009. június 16 – július 7.

■ A fiatal képzőművészeket bemutató 2008-as *Lenmechanika* kiállítás egyik legemlékezetesebb darabja kétségkívül GYÖRFFY LÁSZLÓ *Agytörmelékek* című munkája volt. A számlákra, borítékokra, papírfecnikre firkált rajzok és üzenetek egy olyan szukcesszív deformációkból összeszőtt tablót alkottak, mely pszichotikus kápolnaként borult a néző fölé-köré. Az anyag megrázó erővel bírt, bár hatásának pontos természete nehezen definiálható. Az *Agytörmelékek* erős személyeséget sugallt, paradox módon, hiszen itt éppen a vallomásosság kudarcáról volt szó, annak leleplezéséről, hogy még a legközvetlenebb önkifejezés is csak kényeszeres „én-kísérlet”.

Győrffy új tárlatán is képviselteti magát az *Agytörmelékek* mélyvilága, de a művész ezúttal egy erősen konceptuális keretben prezentálja vegyes technikával készült műveit. A kiállítás három fő részből: a címadó térinstallációból, egy önarcképből és az akvarellek-rajzok két sorozatából áll. A tér-installáció maga is komplex egység, melyet a vanitas-festményekre utaló, blondel-keretben bemutatott fotó-print és egy asztal alkot. Az asztalon tizenkét kerámiatányérra helyezett műfekália és egy levágott kézcsontok műgyantából készített imitációja található. A gondosan elrendezett tárgyegyüttes az azt kiegészítő arcképpel együtt sze-

GYÖRFFY LÁSZLÓ
Kodak moment, 2009, akvarell, papír, 25 x 53 cm

cessziós enteriőrre emlékeztet, és a Győrffyt mániákusan foglalkoztató „multiplikált és szimulált művészetvilág” ironikus megjelenítéseként fogható fel.

Az *ÉN* (*Dorian Gray Alapítvány a fiatal művészekért*) címet viselő önarckép egy mesterségesen öregített-torzított önábrázolás, a festőre régóta jellemző technikai professzionalizmussal kivitelezve. Kopaszodó fej, elhízott, hullafehérségű felsőtest, démoni grimaszba torzuló arc – nevetés előtt vagy után. Ez lenne a titkos képmás, az elátkozott művész valódi esszenciája. Azonban hiába lépjük meg meztelenül a művészt, amit találunk, az megint csak a rögzített identitás dogmájával szembeni fricska. Dorian Gray arcképe ugyanis állandóan változik, ez a lényege, vagyis nem igazságot nyilvánít ki, hanem performatív örvényt, a szubjektum felbomlását viszi színpadra. Mindez a (művész)test metaforáján keresztül történik meg, a „legsajátabb” médiumban, amely – és ez Győrffy egyik központi motívuma – folyamatosan törli hitelességét.

A titkos kép romantikus toposza titkos teret kíván, ám a kiállítás kontextusában az önarckép a polgári enteriőr reprezentatív nyilvánosságába emelkedik, ami a kint és a bent ellentétpárjainak billegését eredményezi. „Nem-helyen” járunk, egy olyan színpadon, amely a művész-szubjektum bensőségeségnek és a kollektív művészetipar (a „műgyűjtés”) kölcsönös korrumpálódásának a terepe, amihez Győrffy a felbomlás és széthullás jelölőit társítja. A montparnassi katakombákban készített, koponyákat ábrázoló fotó-print festménynek álcázza magát, de a fotómédium ablak-szimulációt ébreszt, vagyis az enteriőrt a katakombák alvilágába, egy infernális kiterjedésbe helyezi át.² A morbid és egyszerre rituális hangulatot az asztalon látható úrvacsora-paródia erősíti fel. A levágott (művész)kéz hamis ereklye és horrorfilmek banális kelléke, JOEL-PETER WITKIN artisztikus csont-fotóit idézi meg, miközben a trashesztétika hatását is képviseli. A festői tevékenység szempontjából kitüntetett testrészt ürülékcsigák veszik körbe, ezzel tagadva és kigúnyolva a művészi létrehozás anyagot megváltó-transzmutáló aspektusát. A megoldás elsöre túl direktnek tűnik, de ha az asztali tárgyegyüttest az egész enteriőr szimulációs működésébe helyezzük vissza, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy Győrffy magát az „abject”-et is leleplezi, hiszen mesterséges dekorációként használva megfosztja azt minden lehetséges idealizmusától. A művészetpokol viasz kabinetje mellett a kiál-

1 Hornyik Sándor: *Idegen testek és pokoli transzformációk – Győrffy László festészetéről*. In. Győrffy László Katalógus Várfook Galéria, 2007, 4. o.

2 Győrffy művészetében nagy fontossággal bírnak a különböző pokolábrázolások. Elég ha csak a manifesztum jellegű *Help me I am in Hell* (2003) vagy a *Most már tudod* (2005) című munkákat említjük.

